

algra

Manoli Yeste

Historiadora de l'art

20.00

VISITA TALLER
'PLANTES, REMEIS
I APOTECARIS'.

Monestir de Pedralbes.
Baixada del Monestir,
9. 20.00 (català) i 20.30
(castellà). 10 euros.

BERTA MATEU

«El pacient medieval recorria a Déu i, després, al seu jardí»

|| EVA MELÚS
BARCELONA

Manoli Yeste és historiadora de l'art i l'educadora que aquesta tarda conduirà la visita guiada pel jardí del claustre del Museu Monestir de Pedralbes, recreat amb més d'una cinquantena de plantes medicinals i culinàries a partir de la documentació trobada al cenobi. La ruta inclou un taller pràctic sobre farmacologia medieval a càrrec d'un botànic. Imprescindible reservar (93.256. 21.22 o reserves-mhcb@bcn.cat).

–¿Com rep les seves visites?

–Parlem del monestir, fundat per la reina Elisenda de Montcada el 1327, i de les malalties més comunes de les monges.

–¿Quins mals agafaven?

–Mal de cap, refredats, però sobretot, enyorança. Sovint sortien de casa seva molt petitones, entraven en clausura i ja no hi tornaven mai més.

–¿I com curaven aquella pena?

–A la segona part de la nostra visita, un botànic ensenya a preparar ratafia i un ungüent d'hipèric, una planta que encara es fa servir per tractar depressions.

–¿No causa sorpresa?

–A més d'un visitant li fa gràcia

comprovar que les monges feien servir molts dels remeis que ells van conèixer de petits. Els principis no han canviat.

–¿Per exemple?

–Les ferides es rentaven amb aigua i després amb vi, que desinfectava com el nostre alcohol. Els tractats recomanaven l'aigua fresca, com ara, i el vi, amb moderació. Ells deien que era una font d'alegria i els nostres metges, que una copeta és bona per a la circulació.

«Les monges de Pedralbes tractaven el refredat amb mostassa i el mal de cap, amb violetes»

–¿Què més sabien?

–iMolt! Queda molta documentació per revisar. I això és una sort. Però ja sabem que tractaven el refredat amb cataplasmes de mostassa i el mal de cap, amb violetes, escorça de saüc i romaní. I que com a mesura de salut portaven gel de Castellterçol i el

Montseny per a una cambra excavada sota terra per conservar-hi aliments.

–S'arreglaven bé...

–Bé, la medicina a l'edat mitjana era una mica fosca. El pacient recorria a Déu, al seu capellà i, després, a les plantes del seu jardí. I si necessitava algun remei específic, a l'apotecari, que també proporcionava herbes per cuinar. Barcelona era una mica especial.

–¿Per què?

–Pel seu gran nombre d'apotecaris. I això que eren estudis difícils i llargs, de vuit anys. Les monges de Pedralbes tenien el seu al carrer de Llibreteria. Les altres dues zones del gremi es concentraven pel Born i al voltant de Santa Maria del Mar i la Boqueria.

–¿I si fallava l'apotecari?

–Entrava el metge o el cirurgià. La pesta va ser el gran problema de l'època, sobretot a causa de les aigües contaminades. Les monges disposaven d'una aigua meravellosa, que venia de les muntanyes, però també es posaven malaltes.

–¿I es curaven?

–Sembla que algunes sí. El monestir disposava de la seva pròpia infermeria, apartada de la resta. Moltes monges veien allà el metge per primera vegada. ≡